

neuzavřel pojištění také na cizí účet. Této pochybnosti v souzeném případě není. Z uvedeného skutkového zjištění plyne totiž jasně, že nešlo o pojistnou smlouvu, kterou by byl uzavřel žalovaný vlastním jménem ve smyslu § 69 zák. č. 145/1934 Sb. z. a n. a čl. 7 všeobecných pojistných podmínek pro zájem své manželky. Vždyť o ní se při vyjednávání smlouvy vůbec nemluvilo, a pojistka zní na oba manžele bez rozdílu; oba manželé pak jsou v návrhu k pojistce připojeném uvedeni jako navrhovatelé.

Poněvadž pojistná smlouva nebyla uzavřena oběma manžely a protože tu nejde ani o případ § 1238 obč. zák., jak rovněž vyplývá ze zjištění nižších soudů, zbývalo by snad ještě posouditi, zda byla pojistná smlouva sjednána jen žalovaným v tom smyslu, že podle § 115, odst. 1, zák. č. 145/1934 Sb. z. a n. byl pojištěn výhradně toliko jeho zájem, třebaže z provozu celého hospodářství.

Tou otázkou není třeba se zabývat, poněvadž takový návrh nebyl učiněn. Žalobkyně se domáhala mezitímním určovacím návrhem výroku o tom, že je po právu pojistná smlouva, uzavřená mezi stranami rozepře na základě pojistného návrhu ze dne 24. června 1937 č. 50089; tento návrh podle toho, co plyne z předchozích úvah, zahrnoval oba manžele, nebo aspoň zájem obou. To vyplývá ostatně i z vlastních vývodů žalobkyně v odvolacím spise a svědčí tomu i dopis její ze dne 25. září 1937. Nebylo tudíž žalováno na určení, zda trvá pojistná smlouva pouze mezi žalobkyní a žalovaným jen pro jeho zájem.

Byl proto neoprávněný mezitímní určovací návrh učiněný žalobkyní zamítnut a v tom směru v podstatě obnoven rozsudek soudu první instance, ovšem s příslušnou úpravou výroku.

Čís. 17128.

Jsou-li v anuitách obsaženy i úroky, lze v pořadí jistiny přikázati jen splátky na jistinu, obsažené v jednotlivých anuitách a úroky z kapitálových splátek obsažené v těchto anuitách, pokud nejsou starší tří let, dále úroky z prodlení z nezaplacených částek kapitálu za poslední tři léta a z částek úrokových v anuitách obsažených, pokud tyto samy používají pořadí jistiny.

(Rozh. ze dne 9. února 1939, R I 1461/38.)

Srov. rozh. č. 14413, 11624 Sb. n. s.

Exekuční soud, rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost exekučně přiklepnutou dne 8. března 1938, přikázal Všeobecnému pensijnímu ústavu v P. mimo přihlášenou jistinu 2,644.546 K 06 h kapitálové splátky včas vymáhané sporem a splatné, počínajíc dnem 1. července 1932, a tříleté úroky před dražbou v pořadí s jistinou; úroky starší tří let přikázal pak v mezích jistoty podle § 216 ex. ř., zamítnuv odpor podaný zadní hypotekární věřitelkou O. záložnou v L., která vytýkala, že

úroky, úroky z prodlení a úmorové splátky anuit k 1. červenci 1932, k 1. lednu 1933 a k 1. červenci 1933 jsou promlčeny a že i kdyby nebyly promlčeny, lze je přikázati jen v rámci jistoty a nikoliv v pořadí s jistinou, a dále že není důvodu k přikázání přihlášených interkalárních úroků. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: Ustanovení § 1480 obč. zák. o tříletém promlčení bylo sice rozšířeno i na smluvené anuity k umoření jistoty ustanovením § 192 III. dílčí novely k obč. zák., ale z toho nelze vyvozovati, že anuity jsou opětujícími se dávkami ve smyslu § 216 ex. ř. a že stejné pořadí s jistinou přísluší pouze anuitám, které nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy. Uvedené zákonné ustanovení se týká opětujících se dávek a nebylo by třeba rozšiřovati je výslovně na anuity, kdyby se anuity považovaly za opětující se dávky, a předpis § 18 knih. zák., jenž poskytuje toliko tříletým zadržením opětujícím se dávkám stejné pořadí s právem samým, nebyl rozšířen i na anuity, takže se anuit vůbec netýká. Z toho plyne, že nepromlčené anuity, tedy i starší anuity, požívají jakožto částky jistiny pořadí jistiny. Byly proto správně přikázány v pořadí jistiny a úroky starší tří let v mezích jistoty podle § 216 ex. ř. (srov. rozh. č. 14413 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud zrušiv usnesení nižších soudů uložil prvému soudu, aby znova rozvrhl nejvyšší podání.

Důvody:

Veškeré i starší anuity požívají — ovšem jen jako částky jistiny — pořadí jistiny, pokud nejsou promlčeny podle § 1480 obč. zák. To vyslovil a blíže odůvodnil nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí č. 14413 Sb. n. s., na které se dovolací stěžovatelka odkazuje. S tohoto hlediska nelze dovolacímu rekursu vyhověti, pokud navrhuje, aby anuity, o které jde, byly úplně vyloučeny z přikázání, neboť námitka promlčení podle § 1480 obč. zák. co do kapitálových částek zahrnutých v anuitách neobstojí, když, jak první soud v rozvrhovém usnesení odůvodnil, promlčení nenastalo, ježto řečené anuity byly uplatňovány sporem, než nastalo promlčení, a byly vymáhány exekucemi v roce 1935.

Podle odůvodnění rozvrhového usnesení, potvrzeného rekursním soudem, by se ovšem zdálo, že se nižší soudy řídily správnou zásadou, neboť v důvodech rozvrhového usnesení je správně uvedeno, že kapitálové splátky anuit byly přikázány v pořadí s jistinou. Přes to však byly ve skutečnosti v rozvrhovém usnesení v pořadí jistiny přikázány celé anuitní částky, tak jak byly přihlášeny. V těchto přihlášených anuitách jsou však obsaženy nejen ony kapitálové částky, ale i úroky, a to dokonce starší tří let od příklepu nazpět.

Bylo tudíž všeobecnému pensijnímu ústavu mimo rámec kauce v pořadí jistiny přikázati mimo přihlášenou jistinu 2,644.546 K 06 h ještě jen všechny splátky na kapitále obsažené v jednotlivých účtovaných anuitách, nikoli však v rámci těchto anuit účtované úroky z těchto splátek na kapitále, poněvadž podle přihlášky jde vesměs o úroky starší tří let, počítajíc ode dne příklepu zpět.

Co se týče úroků z prodlení, bylo je přikázati v pořadí jistiny ze všech nezaplacených částek kapitálu za poslední tři léta, z částek úrokových v anuitách obsažených by se však mohly přikázati úroky z prodlení pouze, kdyby podle § 216, posl. odst. ex. ř. požívaly samy dosud pořadí jistiny, a tomu tak v souzené věci není (srov. rozh. č. 11624 Sb. n. s.).

Čís. 17219.

Povinný jest i po zrušení vnucené správy vázán služebními smlouvami, které sjednal vnucený správce v mezích svého oprávnění vytčených exekučním řádem.

Pokud vnucený správce nepotřebuje schválení exekučního soudu k ujednání služební smlouvy na určitou dobu.

Znemožnil-li povinný dodržení služební smlouvy po ujednanou dobu tím, že se po zrušení vnucené správy vzdal provozu svého podniku, přísluší zaměstnanci proti povinnému nárok podle § 1162 b) obč. zák.

Vnucený správce neodpovídá za takové porušení služební smlouvy povinným.

(Rozh. ze dne 9. února 1939, Rv I 3148/38.)

Srov. rozh. č. 9300, 13289, 15002 Sb. n. s.

Vymáhajícímu věřiteli N. byla na hostinskou živnost žalovaného Josefa N. povolena usnesením ze dne 16. prosince 1937 vnucená správa a vnuceným správcem byl ustanoven a dne 23. prosince 1937 ve správu uveden spolužalovaný Emerich B. Ten ve funkci vnuceného správce sjednal se žalobcem dne 8. ledna 1938 služební smlouvu, podle které byl přijat jako hudebník (první houslista) do spravovaného podniku »Dancing-Baru«, a to »na 3 měsíce bez výpovědi až do 15. dubna 1938 za 105 Kč pro celý angažovaný kvartet denně a 2 černé kávy v noci rovněž pro celý kvartet«; z toho na žalobce připadlo 30 Kč denně a 2 černé kávy. Uvedenou smlouvu sjednával se žalobcem výhradně vnucený správce sám. Dne 7. února 1938 byla vnucená správa důsledkem uspokojení vymáhané pohledávky zrušena, vnucený správce zároveň zproštěn svého úřadu a žalobce byl propuštěn ze služeb podniku, ježto se majitel živnosti jejího provozu vzdal. Tvrdě, že k jeho propuštění došlo bezdůvodně, že žalovaný Emerich B. jako vnucený správce zrušil sjednanou služební smlouvu končící se až dnem 15. dubna 1938 předčasně, aniž se postaral o svolení exekučního soudu proti smluvnímu propuštění, domáhá se žalobce na obou žalovaných zaplacení odměny 33 Kč denně (t. j. 30 Kč platu a 3 Kč jako náhrady za dvě černé kávy) za dobu od 8. února do 15. dubna 1938.

Soud první stolice zamítl žalobu. Důvody: Hledíc na ustanovení § 109, odst. 3, ex. ř. a § 343 ex. ř., byl žalovaný Emerich B. ve vlastnosti vnuceného správce oprávněn k uzavření shora uvedené slu-